

arkus

Jela Mičochová
Záhada pre Adrianu

DETEKTIVKA
PRE
MLÁDEŽ

ZABUDNUTÁ AFRICKÁ KLIATBA

Jela Mlčochová

**Zabudnutá
africká kliatba**

Copyright © Jela Mlčochová, 2004
Cover design © Ružena Danayová, 2004

vydarkus@vydarkus.eu
www.vydarkus.eu

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

15. septembra 1944

Naša piroga pomaly pláva v kalnej červenkastej vode. Je horúco, vo vzduchu bzučia milióny múch a čierne chrbáty veslárov sa lesknú potom. Brehy rieky sú ukryté v nepreniknuteľnej záplave zelene. Nevieť, či oči sa skrývajú za oponou spletenou z hustých kríkov, listov a lian, iba na vetvách, visiaciach až do vody, zbadám niekoľko drobných vtákov, ktoré nás ostražito pozorujú.

Loďka zamieri k brehu. Veslári naposledy napnú svaly... a za krátko sme na plytčine.

Vystúpim z pirogy, nohy sa mi chvejú. Dlhý som sedel bez pohybu a svaly mi stuhli na kameň. Srdce mi však začína tlčiť rýchlejšie. Zakrátko sa dočkám splnenia svojho sna...

Každý z nás schytí do ruky mačetu a vnoríme sa do džungle. Konáre sú tu pospletané do neprehľadnej mäteže, každý krok si treba vybojovať. Slnko mizne nad korunami stromov, všade zavládne šero. Hrubé listy sa nám trú o kožu, ich dotyk páli ako oheň. Okolo nás v diabolskom tanci víri najrôznejší hmyz, pod nohami podchvíľou zočime jedovatú stonožku, hmýriace sa červy či nespočetné pijavice.

No my aj tak napredujeme, bez oddychu sa predierame húštinami, preliezame zvalené ozrutné stromy, napoly zaborené do tlejúceho lístia či mazľavého bahna. Po čase však moji sprievodcovia naznačia, že pre nich sa cesta končí. S obavami sa dotýkajú amuletov, ktoré im visia na krku a ticho mrmlú zaklínadlá. Prišli sme na posvätné územie, kam môžu vkročiť iba vyvolení. Ďalej musím ísť sám, pretože domorodci sa boja krutej pomsty urazených duchov. Bez otáľania vyrážam na ďalšiu cestu. Čaká ma posvätný strom života a smrti, o ktorom som počul rozprávať celé legendy, a ktorý chcem vidieť na vlastné oči. Viem, že sa vystavujem riziku – medzi vyvolených totiž nepatrím. Som votrelec, a za to mi hrozí trest. Napriek tomu však pokračujem v ceste...

1. S kliatbami nie sú žarty

Čo si myslíte o kliatbach? Veríte? Neveríte?

Ja som neverila. Kliatba, prepána! Kto by už len veril?

Naša stará mama, pochopiteľne.

– Som na svete už dosť dlho na to, aby som vedela, že občas sa môžu prihodiť aj nepravdepodobné veci, – vyhlásila. – Na Sahare nasneží, v Grónsku rozkvitnú fialky, ba dokonca... – zvýšila hlas a vztýčila ukazovák, – ba dokonca úradník sa na človeka na pol úst pousmeje. Môže sa stať...

Akurát! Stará mama rada zveličuje.

Ibaže potom sa začali diať čudné veci. Napríklad, zjavil sa Joachim Engelbert. Nebolo by na tom nič zvláštne, napokon, zjaviť sa môže hocikto, lenže Joachim Engelbert je už roky mŕtvy, a tak to človeku môže pripadať trochu neobvyklé.

No nešlo iba o toto. Ani s filmovaním nebolo všetko tak, ako by malo byť. Filmári sa totiž rozhodli, že nakrútia Snehulienku. Rozprávka, poznáte. Ibaže pán režisér z nej chcel urobiť horor. Čudný nápad, namojdušu. Priniesol nepríjemnosti, a dokonca ešte skôr, než sa zjavil Joachim Engelbert.

No najskôr tu bola tá kliatba. Prastará africká kliatba, ktorá sa z rovníka preniesla až k nám. Teda, nie teraz, už dávnejšie, lenže potom sa na ňu akosi zabudlo.

A tak spočiatku všetko vyzeralo nevinne. Len stará mama mala pocit, že niečo nie je v poriadku

– Adriana, rozumieš tomu? – spýtala sa. – Ako môže ktosi spievať v dome, kde nikto nie je? Čo je to za hlúposť?

Pokrčila som plecami. Ako to mám vedieť?

Stará mama vzdychla a znova začala čítať list od tety Alice, ktorý prišiel dnešnou poštou. Teta Alica, sestra mojej starej mamy, písala, aby sme na pár dní prišli k nej, lebo by sa s nami rada poradila o niečom dôležitom.

Možno si pomyslíte, že som prišla o rozum, ale pravdou je, že v mojom dome niekto v noci spieva. Iste uznáte, že je to zvláštne, najmä ak vezmeme do úvahy, že tu bývam celkom sama, a teda

v dome okrem mňa nikoho niet.

– Jakživ som nečítala väčší nezmysel! – rozčertila sa stará mama, keď vari päťdesiatykrát dočítala list. – Tá Alica! S tou jej poverčivosťou je to čoraz horšie. Stále okolo seba vidí niečo nadprirodzené. A pritom zrejme zabudla vypnúť televízor.

– Mali by sme sa tam ísť pozrieť, – vyhlásila som.

Mňa ten list potešil. Tajomný spev, dajsamivete! Teta Alica je ozaj veľmi poverčivá, ale všetko sa iste vysvetlí. Predo mnou však bolo pár dní v Ružovom zákutí!

Aby ste rozumeli – Ružové zákutie sa volá dom na vidieku, v ktorom teta Alica býva vari odjakživa. Je to fantastická stará budova, ukrytá medzi ružovými kríkmi. Patrí k neďalekému kaštieľu Belasý mlyn, pričom obe stavby spája park so starými stromami a potôčikom, ktorý vytvára tajuplné zátišia. V Ružovom zákutí pôvodne bývalo služobníctvo z Belasého mlyna, kde zamladi pracovala i teta Alica. Keď panstvo po vojne Belasý mlyn opustilo, teta Alica zostala naďalej bývať v Ružovom zákutí a roky učila miestne deti hrať na klavíri.

Občas sme ju navštevovali. Bolo tam vždy ako v rozprávke. Teraz to malo byť o to zaujímavejšie, že obďaleč vznikli súkromné filmové ateliéry. Fantastické! Mohli by tam byť aj nejakí herci... Len ten list... nuž, fakt je trochu čudný.

– Možno sa z toho vyklúje nový prípad, – podotkla som. – Prípad spievajúceho ducha, napríklad.

Popravde, niečo tajomné by som uvítala. Ak ste to náhodou ešte nepočuli, chcem sa stať kriminalistkou. Ako Mejkpísová. Viete, tá z toho televízneho seriálu. Moje rozhodnutie je pevné, napokon, mám dvanásť rokov a v takom veku by človek mal mať o svojej budúcnosti jasno. Vyriešila som už dva prípady... teda, vyriešili sme ich spolu so starou mamou, lebo moja stará mama, zanietená záhradkárka s hlavou plnou pestovateľských nápadov a experimentov, ktoré robí v záhrade za naším domom, vlastní zároveň i fantastický nos na páchatel'ov. Ako pes... hoci práve náš pes Aladin to veľmi s páchatel'mi nevie, aj keď pôvodne pracoval pre políciu. Bol však taký dobrák, že aj zločincom nosil papuče...

– Prípad spievajúceho ducha, hm... – mrmlala stará mama. – To znie zaujímavo!

A bolo rozhodnuté. Nechali sme doma celú rodinu – teda mamu s ockom a obe moje sestry – a vybrali sme sa na vidiek do Ružového zákutia, aby sme zistili, čo sa tam vlastne robí. Tešili sme sa, že to bude príjemný výlet.

Mýlili sme sa.

Pretože – a to mi verte! – s kľatbami naozaj nie sú žarty.

2. Gróf Drakula

Dýka sa zaleskla vo vzduchu ako snečný lúč.

– Ak neurobiš, čo od teba žiadam, prebodnem ti srdce! – zaspela kráľovná a v jej čiernych očiach vzbĺkla čudná žiara.

– Spoločte sa, Vaše Veličenstvo, – zabl'abotal sluha a zaspätkoval. – Všetko splním. Do posledného písmena.

Polená v krbe zapraskali, oheň vzbíkol fialovým plameňom a celá miestnosť sa ponorila do tajomného šera.

Kráľovná si sluhu premerala pozorným pohľadom, potom ukryla dýku v záhyboch širokého plášt'a.

– Verím ti, – prikývla. – Ale pamätaj – ak nesplniš príkaz, tak... – zmĺkla a žiara v jej očiach sa zintenzívnila.

– A v ľudskej mysli sa zrodilo zlo, – povedal Rozprávač, urastený muž s mandolínou v ruke. – Nikto to nepostrehol a nezahatal mu cestu. Dostalo sa na svet, mocnelo a zakrátko bude plodiť ďalšie a ďalšie zlo...

Polená znova zapraskali a z ohňa vyletel roj fialkastých ishier.

Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Z komnaty pred mojimi očami dýchal mráz a hoci oheň v kozube blčal čoraz silnejšie, vzduch okolo mňa sa navidomoči ochladzoval.

Prichádza zlo...

– Stop! – zvolal režisér. – Beriem!

V miestnosti sa ozval potlesk. Kráľovná sa unavene spustila

do kresla a predtým vyľakaný sluha jej podal pohár s minerálkou. Vzápätí zhasli reflektory a komnata v kráľovskom paláci po-temnela. Na scénu vybehli rekvizitári a začali premiestňovať jednotlivé kusy nábytku.

– Pod'me, – povedal môj nový kamarát Richard, syn majiteľa ateliérov, o rok starší odo mňa. – Dnes tu už nič zaujímavé nebude.

Len pomaly som sa vracala do normálneho sveta. Zrazu som zbadala to, čo som si predtým nevšimla: kamery, reflektory, dievča s klapkou v ruke, režiséra v okuliároch a scenárom v ruke...

Vyšla som za Richardom von. Pod pazuchou som zvierala scenár pripravovaného filmu. Na chodbe sa práve rozsvецovali biele guľovité svietidlá a panoval tam poriadny ruch. Ľudia pobiehali sem a tam, dievča v minisukni nieslo podnos s kávou, z neďalekej šatne zaznieval ženský smiech, kdesi búchali dvere.

Z hlbín chodby sa vynoril nízky muž v pruhovanom svetri.

– To je Adriana, otec, – predstavil ma Richard. – Je na návšteve v Ružovom zákutí. Predpoludním sme sa stretli v parku, a tak som ju pozval na nakrúcanie.

– Vitaj, – usmial sa Richardov otec. – Ako sa má pani Alica?

– Podľa starej mamy s ňou čosi nie je v poriadku.

– Čo konkrétne? – zaujímal sa Richardov otec.

– To sme práve prišli zistiť! – vysvetľovala som.

Vyšli sme z budovy. Stmievalo sa. Blížila sa teplá letná noc.

– Vezmem vás autom, – ponúkol sa Richardov otec.

Nastúpili sme, auto sa pohlo a prešlo okolo bazénu. Vo vodnej hladine sa zrkadlili hviezdy. Reflektory auta osvetlili dva tiene, stojace vedľa schodíkov do bazéna.

Auto zastalo a Richardov otec vyklonil hlavu z okienka.

– Peter!

Tiene sa rozhybali a jeden z nich podišiel k autu.

– Môj brat. Pracuje v ateliéroch, – tlmene povedal Richard.

Peter bez slova nastúpil a auto sa zase pohlo. Osvetlilo druhý tieň, z ktorého sa vykľula štíhla dievčina s klapkou. Zdvihla ruku a zakývala nám. Nikto jej neodkýval.

– Nemal by si sa s ňou schádzať, – podotkol muž za volan-

– Býva tam nový majiteľ, – povedal Richardov otec. – Vlastne staronový. Pred vojnou im to tu patrilo všetko.

– Tu predsa býval gróf! – namietla som. – Gróf a jeho dvaja malí synovia. Teta Alica mi to rozprávala vari tisíckrát. No gróf zomrel a synovia už dávno žijú kdesi inde.

– V Anglicku, – povedal otec. – Pred časom sa jeden vrátil.

– Aspoň sa s ním zoznámim! – potešila som sa.

– Ja som už mal tú česť, – uškrnul sa otec. – Stretli sme sa na jednom rokovaní. Neúspešnom, mimochodom.

Prišli sme až k budove. Mala mnoho oblúkov, výklenkov, stĺpov a masívne dvere, ku ktorým viedlo široké schodište. Okná na prízemí chránili hrubé mreže.

Vystúpili sme po schodoch a Richardov otec zazvonil. Dvere sa s tajomným zavzganím pomaly otvorili.

Striaslo ma. Zrazu som si bola istá, že na prahu sa zjaví gróf Drakula a na pleci mu bude sedieť netopier.

3. Kto to kričal?

Vo dverách stál vyše päťdesiatročný muž s prešedivenou bradou a belasými, nepokojnými očami. V ruke držal knihu.

– Dobrý večer, – pozdravil Richardov otec. – Som majiteľ tunajších ateliérov. Už sme sa raz stretli.

– Spomínam si, – prikývol muž. Hovoril s cudzím prízvukom.

– Prechádzali sme okolo vášho domu a začuli sme výkrik.

Muž zažmurkal očami, akoby si nebol istý, či dobre rozumel.

– Výkrik? – spýtal sa.

– Zúfalý výkrik, – ozvala som sa. – Akoby sa niekto strašne preľakol.

– A vychádzal z vášho domu, – pridal sa Richard.

Muž začudovane pokrútil hlavou.

– Neviem, čo ste počuli. – Ukázal na knihu, ktorú držal v ruke. – Práve pracujem. Taký výkrik, ako hovoríte, by som určite začul.

– Počuli sme ho všetci. Dvakrát! – vyhlásila som.

Tentoraz však bola známa miestnosť iná. Predtým bola opustená a bez života, teraz akoby sa nadýchla. A pritom jediné, čo sa naozaj zmenilo, bolo niekoľko roztvorených kníh a zopár papierov na stolíku pod oknom.

Tie tu predtým neboli.

– Robím si poznámky, – muž ukázal na zaprataný stôl. – Opäť vás ubezpečujem, že keby tu niekto kričal, iste by som si to všimol. Okrem toho, v celom dome je len jediná žena. Moja vlastná. Nemyslím, že by kričala. Pred chvíľou som s ňou hovoril. Mala výbornú náladu. Ale aby ste verili...

Nedopovedal, vyšiel z miestnosti.

– Ten človek je naozajstný gróf? – spýtala som sa.

– Volá sa Artur, – povedal Richardov otec. – A ozaj je gróf.

– Myslela som si, že grófi neklamú.

– Čoby neklamali, – Richardov otec sa tváril namrzene, akoby ho znova začalo hnevať, že sa do celej veci zaplietol.

Pristúpila som k oknu. Videla som odtiaľ cestu so stojacim autom, za ním spleť kríkov a hustú hradbu stromov, medzi ktorými prebleskovalo svetielko.

Ružové zákutie!

Pán Artur sa vrátil a viedol so sebou vysokú krásnu ženu s dlhými čiernymi vlasmi, ktorá niesla na rukách opicu.

– Moja žena Anna, – predstavil ženu pán Artur.

– Dobrý večer, – povedala žena s úsmevom.

– Všetko sa vysvetlilo, – dodal pán Artur. – Tu je vinník!

Ukázal na opicu, ktorá na nás vyvalila svoje obrovské čokoládovohnedé oči.

– Vari môže opica tak vrieskať? – spýtala som sa zarazene.

– Opice rady vrieskajú. Túto moja žena práve kúpala. Ukrutne sa bojí vody! Ale bola to moja chyba. Ani mi na um nezišlo, že by ste mohli vrieskanie opice pokladať za ženský krik.

A bolo po záhade.

Pocítila som sklamanie. No veď uznajte... opica!

– Asi za to môže horor, ktorý nakrúcame, – rozpačito povedal Richardov otec. – Keď sa mu človek venuje dlhší čas, nevidí veci v normálnych súvislostiach a za všetkým hľadá zločin.

– Nakrúcate horor? – začudoval sa pán Artur. – Zaujímavé!

– Tu je scenár, – ochotne som mu podala knihu, ktorú som dostala v ateliéroch.

Pán Artur vzal scenár, potom sa poobzeral okolo seba.

– Hľadám okuliare, – vysvetlil. – Bez nich neprečítam nič.

Všetci sa rozhliadli, ale okuliarov nebolo.

– Asi som ich nechal niekde inde, – povedal pán Artur, a vtom sa stalo niečo neočakávané.

Opica využila chvíľu, keď sa všetci pozerali inam, naklonila sa k pánu Arturovi, schmatla scenár a s prekvapujúcou ľahkosťou sa s ním vyšplhala na skriňu.

– Mili! – skríkol pán Artur i jeho žena súčasne.

Opica si pritlačila knihu k chlpatej hrudi.

– Už aj mi to vráť! – povedal pán Artur a podišiel ku skrini.

Opica ho pozorovala a nehýbala sa.

Pani Anna otvorila dvere na chodbu.

– Fogass! – zavolala.

Do miestnosti vošiel ten najväčší chlap, akého som kedy videla. Valibuk! Bola to hora mäsa, zakončená krátkym tučným krkom, na ktorom sedela lebka holá ako koleno. Pod mäsitými lícami mal tenké, čudesne vykrútené fialkasté pery a jeho malé očka behali sem a tam po miestnosti, až sa zastavili na opici.

Mili zacúvala do kúta, potom preskočila na susednú skriňu. Fogass sa však nečakane mrštno rozbehol a obrovskou labou hravo schmatol opicu ešte počas letu.

Opica zapišťala a pustila scenár. S buchotom spadol na koberec.

– Prepáčte, – povedal pán Artur. – Mili sa občas správa nevyhovane. Odnes ju preč, Fogass.

Valibuk vzal opicu do náručia a bez slova vyšiel z miestnosti.

– Fogass je na nezaplatenie, – povedala pani Anna. – Bez neho by sme si neporadili.

Na chvíľu zavládlo ticho.

– Hovoríte bez cudzieho prízvuku, – trochu neobratne povedal Richardov otec pani Anne.

– Moji predkovia žili tu, – usmiala sa naňho. – A hoci som chodila do najlepších škôl, doma ma navyiac naučili váš jazyk.

A znova ticho. Už nebolo o čom hovoriť. A tak sme sa rozlúčili a vyšli sme von.

– Toho Fogassa som tu už videl, – povedal Richard. – Neskoro večer. Motal sa po parku s akýmsi malým dievčaťom.

– Nemyslím, že by mali so sebou nejaké dievča, – povedal Richardov otec a nastúpil do auta. – Viac ma však zaujíma to, že sme zbytočne stratili celú polhodinu.

Vykročila som po cestičke, vedúcej k Ružovému zákutiu. Mala som čudný pocit. Na celej príhode bolo niečo zvláštne...

Obzrela som sa. Za mnou sa týčil Belasý mlyn a za jedným oknom som zočila Fogassa.

Sleduje ma?

Po chrbte mi prebehol mráz. Rozbehla som sa a zakrátko som uzrela okná Ružového zákutia, prívetivo žiariace do tmy.

4. Africká kliatba

– Nie, nie, a nie! – zvolala stará mama. – Prepáč, Alica, ale ja tomu nerozumiem! Ak niekto kohosi zmláti, čosi ukradne... to je mi jasné. Gauner je gauner. Ak však niekto tajne vyspevuje v cudzom dome, musí to byť taký nevychovanec, akého si neviem predstaviť ani ja, a ja som si dosiaľ vedela predstaviť všetko okrem našej Adriany, správajúcej sa podľa bontónu!

Stará mama sedela v obývačke Ružového zákutia so svojou sestrou, tetou Alicou, gestikulovala oboma rukami a podchvíľou búchala po stole časopisom pre záhradkárov. Papagáj Rudolf III., dlhoročný spoločník tety Alice, ktorý býval v klietke pod oknom, starú mamu s obavou pozoroval a vždy, keď časopis zasvišťal vzduchom, zaškriekal a zamával krídlami. Teta Alica, drobná stará dáma s belasými očami za sklami okuliarov, sa ustráchanie krčila na opačnej strane stola a v prstoch žmolila cíp obrusu.

– Lenže on tu nie je, – šepala nervózne. – Je tu len ten spev.

– To súhlasí, – zafučala stará mama. – Spev je totiž všade, na

celom svete, neviditeľný, je teda v poriadku, že ho nie je vidieť. Ale... – zašibrinkovala tete Alici pod nosom svojím dlhým ukazovákom, – ... spev sa predsa nepotuluje kade-tade sám, bez svojho pôvodcu! To nie je normálne!

– O to práve ide, – povedala teta Alica. – Žiaden pôvodca nie je. Aspoň žiaden obvyklý pôvodca. – Odkašlala si. – Je to totiž kliatba. Stará africká kliatba.

Stará mama od úžasu otvorila ústa.

Buchla som dverami. Obe dámy sa obrátili ku mne.

– Kde sa túlaš, Adriana? – zvolala stará mama. – Sme tu prvý deň, a už si sa stratila.

– Bola som sa pozrieť v tých nových ateliéroch. Pozval ma Richard. To je syn majiteľa. Strela som ho hneď, ako sme sem prišli. Vlastne, zoznámil nás Aladin. Behal po parku a...

– Ja som to tušila! – prerušila ma stará mama. – Aladin nemôže bývať v dome, ktorý nemá plot. Bude behať kade-tade, chytať okoloidúcich a zahrabávať si ich na horšie časy!

– Aladin nikoho nezahrabal, – odporovala som. – Po parku behal Richard, a tak sme sa pustili do reči. Ozaj, teta, prečo si mi nepovedala, že gróf sa vrátil? – obrátila som sa k tete Alici. – Myslela som si, že gróf by mal vyzerat' ako Drakula, ale tento je iný... – a rozpovedala som, čo sa nám prihodilo.

– Pán Artur je mladší syn starého grófa, – povedala teta Alica. – Starší, Eugen, je momentálne chorý.

– Ako to vieš, preboha? – začudovala sa stará mama.

– Eugen mi napísal list, – povedala teta Alica pyšne. – Vlastne, niekoľko listov. Veľmi ma to potešilo. Keď som tých chlapcov naposledy videla, Artur mal štyri roky a Eugen osem.

– Kedy sa Artur vrátil? – spýtala som sa.

– Asi pred dvoma mesiacmi. Hneď ma prišiel navštíviť. – Hlas sa jej zachvel od dojatia. – Priviedol aj svoju ženu Annu. Dokonalá dáma! Vraj pochádza zo starobylej šľachtickej rodiny. Keď zistila, že mám choré srdce, priniesla mi liečivý bylinkový čaj. Ak ho budem piť pravidelne, naisto mi pomôže.

– Povedali, prečo sa vrátili? – vecne sa spýtala stará mama.

– Asi sa tu chcú usadiť. Pochválili ma, ako dobre sa starám

o Ružové zákutie. I keď v poslednom čase mám ťažkosti s jeho udržiavaním. Pýtali sa, či neuvažujem o niečom menšom.

– Gróf ti predsa priznal v Ružovom zákutí právo doživotného bývania! – zvolala stará mama.

– To áno. Navrhli, že mi niečo zoženú. Ak budem chcieť, pravdaže! – zdôraznila teta.

– Ale ty nechceš, však? – vyľakala som sa. Prísť o Ružové zákutie? Nikdy!

– Vysvetlila som im to, – upokojovala ma teta Alica. – Chápali to. Sľúbili, že mi pomôžu. S údržbou, a tak. Naozaj boli milí!

– Takže je všetko v poriadku, – uzavrela stará mama.

– V podstate áno, – prikývla teta. – Až na ten spev.

– Také bláznovstvo! – šomrala stará mama. – Prečo si myslíš, že je to kliatba?

– Pretože... – teta Alica zaváhala.

– Aký je to spev? – zaujímala som sa. – Niečo moderné? Nejaký hit, alebo skôr klasika?

Teta Alica na mňa vrhla zničujúci pohľad.

– Je to záhrobný spev, – upresnila.

– Jakživ som nepočula záhrobný spev! – potriasla hlavou stará mama. – Správne by mal vychádzať z hrobu, či nie?

– Veď aj vychádza! – nedala sa teta. – Je to záhrobný spev so všetkým, čo k tomu patrí, teda s atmosférou hrôzy, pochmúrnosťou, zimomriavkami na chrbte...

– Ale tu predsa nie je nijaký hrob! – zvolala stará mama.

– Akože nie? Isteže je tu hrob! Dokonca veľa hrobov!

– Chceš tvrdiť, že tento dom stojí na prastarom keltskom pohrebisku? – Oči starej mamy sa varovne zablýskali a okuliare sa jej zošmykli na špičku nosa ako vždy, keď je rozčúlená. – Minule som čosi také videla v televízii a bola to pekná hlúposť!

– Nestojí na pohrebisku, – odvrkla teta Alica. – Ani na keltskom, ani na inom. Ale cintorín tu je, dovidíš naň z okna!

Obe sme pozreli do okna, no za sklom bola iba hustá tma.

– Ale... – začala stará mama, no vzápätí pozrela na mňa.

Oči sa nám stretli. Spomenula som si... a stará mama tiež.

Pravdaže tam bol cintorín! Starý, zrušený, ukrytý za vysokým

múrom, porasteným machom. Kedysi som v tom múre našla dieru a pozrela som sa na druhú stranu. Rástli tam stromy, kriky a vysoká tráva, z ktorej vykúkali zabudnuté náhrobky.

– Dobre, – ustúpila stará mama. – Cintorín by teda bol, no! To však ešte neznamená, že ten spev je naozaj záhrobným spevom, a už vôbec nechápem, kde si vyriadla tú kliatbu!

– Ja som ten spev už počula, – priznala teta Alica. – Dávno. Ešte za života starého grófa. Raz v noci sa v kaštieli ozval spev. Všetci sa veľmi vyľakali. Vraj je to kliatba...

– Akurát! – mykla plecóm stará mama. – Ak je kliatbou samotný spev, potom sme všetci stíhaní kliatbami každý deň. To, čo sa valí z rádia, môžeš pokladať za pravú kliatbu aj s príslušenstvom, čiže so zimomriavkami a škripaním zubov.

– Nesmej sa! – napomenula ju teta Alica. – Ten spev sa vtedy neozval len tak.

– Prečo sa teda ozval? – spýtala som.

– Veštil blízkosť smrti. To je jeho úloha. Ohlasuje smrť.

V ústach mi vyschlo.

– A kto umrel? – spýtala som sa.

– Gróf, – smutne povedala teta. – Ráno sme ho našli mŕtveho.

5. Zlo sa blíži...

Bol to veľmi živý sen. Taký živý, že som mala chuť pokladať ho za skutočnosť i po prebudení.

– Najdôležitejšie je byť v strehu, – oznámil mi muž so smutnou bledou tvárou, ktorého som už určite kdesi videla. Sedel v kresle pod oknom a uprene ma pozoroval. – Treba sa dívať okolo seba, lebo zlo číha neprestajne.

– Nevie, ako vyzerá zlo, – namietla som a premýšľala som, odkiaľ toho človeka poznám.

– Zlo má nekonečne veľa podôb, – poučil ma. – Ťažko povedať, akú si vyberie v najbližšej chvíli. Ale vy si dávajte pozor. Ste vo veľkom nebezpečenstve!

– Prečo? – nerozumela som. – Nikoho tu nepoznám! Nikto nepozná mňa! Prečo by teda...

– Musíte byť ostrážitá, – opakoval muž. – Zlo sa blíži...

Odrazu ho zahalila akási hmla.

– Počkajte! – kričala som. – Čo mi hrozí?

Ale sivá hmla ho pokryla od hlavy až po päty a jeho hlas doliehal akoby z veľkej diaľky... a zrazu bol preč.

Zobudila som sa.

Okolo mňa bola tma a ticho. Pozrela som na kreslo. Bolo prázdne. Ten človek zmizol a spolu s ním zmizla i hmla – asi vyletela oblokom, na ktorom sa zľahka pohybovala záclona.

Na zemi spal náš maxipes Aladin, ktorý vôbec nezaregistroval prítomnosť niekoho cudzieho. Ibaže Aladin je už raz taký. Stráži iba vtedy, ak akurát nespí. Smola je, že v noci spí prakticky stále.

– Pretože Aladin je pes na úrovni, – vysvetľovala minule stará mama. – Intelektuál! Nebude tu predsa striehnúť ako nejaká šepleta! V noci seriózne a dôstojne spí. Ak ho však zobudíme, začne veľmi zodpovedne strážiť aspoň dovtedy, kým zas nezaspí.

Pohľad na spiaceho psa ma upokojil. Vlastne sa nič nestalo. Bol to iba sen a jediné, čo po ňom zostalo, bola nejasná obava.

Mám byť ostrážitá! Ale na čo si mám dávať pozor?

Zlo sa blíži... – zaznel mi v ušiach varovný hlas.

Hm, super. Ako ho mám spoznať? Vraj môže vyzerat' hocijako, z čoho vyplýva, že ho nezbadám, ani keď mi spadne na nos. S takýmto problémom by teda zaručene nehla ani stará mama.

A tak som sa rozhodla znova zaspáť. Pri troche šťastia sa mi ten muž prisní ešte raz, nuž sa ho na to v repríze opýtam.

A vtom som to začula!

6. Biely príznak

Z diaľky ku mne priletel čudný zvuk. Neponášal sa vôbec na nič, no blížil sa, stával sa zreteľnejším...

Spev!

Rozoznala som nápev, neobvyklú melódiu z dvoch či troch tónov, ktoré takmer nebadane prechádzali jeden do druhého, zlievali sa a opäť rozchádzali, preplietali sa v rozmanitých kombináciách a vytvárali tak melódiu, akú som ešte nikdy nepočula! Bol to čudný, temný motív akoby z hlbín zeme, ponurý a mrazivý ako januárová noc, spev, ktorý v sebe tajil nejasnú hrozbu a vzbudzoval nepríjemný pocit, ba až ... strach!

Hrdlo mi zovrel kľč. To nebol normálny spev!

Prikryla som si hlavu vankúšom. Povedala som si, že stále spím a toto je iba hrôzostrašné pokračovanie dosiaľ neškodného sna. Musím sa zobudiť, a všetko bude preč!

Ibaže spev bol rýchlejší ako moje predsavzatie, raz-dva prenikol pod vankúš, prekliesnil si cestu k mojim ušiam a s neuveriteľnou nástoječivosťou sa mi zavítal až do mozgu.

Zuby mi zadrkotali ešte viac ako pred písomkou z matiky. Vzápätí som si spomenula na vyl'akanú tvár tety Alice.

Aj ona sa bojí, pomyslela som si, a ani sa jej nečudujem!

Odhodila som vankúš. Nepoddám sa tomu! Mejkpísová by sa nenaľakla, nenaľakám sa teda ani ja. Pravda, ona má k dispozícii revolver, ale ja mám zase Aladina, totiž – zaškúlila som na od-fukujúce zviera – mala by som, keby sa mi ho podarilo zobudiť. Odkiaľ ten spev vlastne prichádza?

S hrôzou som si uvedomila, že hrôzostrašný spevák je už veľmi blízko, možno v susednej izbe.

– Musíte byť ostražitá, – zneli mi v ušiach slová muža zo sna. On sa však ukryl do sna, ktorý ho zrodil, a mňa nechal napospas šialencovi, vydávajúcemu zvuky, pred ktorými sa nedá ujsť.

Spev bol za dverami, obtieral sa o ne, stláčal kľučku...

Preskakuje mi? Vari môže spev stlačiť kľučku?

Tento áno, odvetila som vzápätí sama sebe. Môže všetko, pretože nepochádza z tohto sveta!

– Je to záhrobný spev a veští niečiu smrť! – vykrikla mi v hlave teta Alica.

Figu a ešte trikrát figu! Za dverami nikto nie je, pretože nik nedokáže takto spievať! Je to len halucinácia. Čítala som o tom. Vraj existujú sluchové halucinácie, kedy môže človek počuť

vlastne čokoľvek. Lenže prečo mám zrazu halucinácie? No tým sa budem zapodievať neskôr. Teraz otvorím dvere. Okrem tmy za nimi nebude nič a halucinácie zmiznú.

Akosi som sa dopotácala až k dverám. Spev už bol všade, okolo mňa, vo mne, v mojej izbe i v mojej hlave.

– Otvor dvere! – prikazovala som si. – Nikto tam nie je!

– A čo ak áno? – oponoval ktosi v mojej hlave. – Čo ak otvoríš dvere niečomu strašnému? Čo ak... čo ak...

Nikto tam nie je! bezmála som vykrikla. Nikto!

Jediným trhnutím som otvorila dvere dokorán.

Na tmavej chodbe stála prekvapujúco jasná postava. Mala bielu tvár, biele vlasy, biele pery a biele ruky, v ktorých držala biele svetlo. Svetlo ožarovalo tvár toho prízraku zdola, takže na jeho bielych lícach sa rozprestierali tmavé tieň.

Vykrikla som a chcela som dvere zase zabuchnúť, no príznak na mňa uprel svoje planúce oči a ja som sa nedokázala ani pohnúť.

Ešte raz som vykrikla. Biely príznak vykročil ku mne.

7. Neviditeľný spevák

– Adriana! – napaprčene zvolal príznak. – Tu sa ozaj nedá spať!

Konečne mi zišlo na um rozsvietiť lampu.

Biely príznak sa zmenil na starú mamu. Stála predou mnou v dlhej nočnej košeli a v rukách držala blikotajúcu sviečku.

– Vy... vylakala si ma! – zajachtala som. – Vyzeráš ako kombinácia Bielej pani s Johankou z Arku.

– Na chodbe nesvieti svetlo, asi sa vypálila žiarovka, – mrzuto vysvetľovala stará mama. – Našťastie som našla sviečky. Rozhodla som sa, že tú potvoru prekvapím. Alica mala pravdu, ten spev je jednoducho...

Zarazene zmlkla, i ja som od prekvapenia zalapala po dychu.

V dome panovalo ticho. Spev ustal.

– No ale toto! – zvolala stará mama. – Pred pár sekundami to vliezlo všade ako súdny exekútor... a zrazu je fuč!

Sfúkla sviečku a prísne si ma premerala.

– No? Ako vyzeral?

– Kto? – nechápala som.

– Ten odroň predsa! Ten kvíliaci mamľas! Papľuh a odkundes!

Ten záhrobný spevák!

– Ako to mám vedieť?

– Veď bol v tvojej izbe! Zavýjal tu, za týmito dverami, – poklopkala na dvere mojej izby.

– Zavýjal PRED týmito dverami, – opravila som ju. – Bol na chodbe, nie v izbe. Preto som vyšla von. Chcela som sa mu pozrieť do očí, – vyhlásila som statočne. Rozhodla som sa, že úvahy o halucináciách si nechám pre seba.

Stará mama začudovane hľadela na dvere, akoby práve ony skrývali kľúč k celej záhade.

– Lenže na chodbe nik nebol, – zmätene si počúchala čelo.

Pozreli sme na seba.

– Alica neklamala, – stíšila hlas stará mama. – Ak ten spevák nebol ani na chodbe, ani v izbe, existuje iba jediné vysvetlenie.

Oči sa jej zaligotali a špička nosa jej výrazne zružovela.

– Je neviditeľný, – zašepkala. – Skrz-naskrz neviditeľný!

8. Lupič

Na chvíľu sme zmlkli. Neisto som prestúpila z nohy na nohu. Srdce, ktoré sa mi už začínalo upokojovať, sa znova splašene rozbúchalo. Iné bolo, keď o záhade hovorila teta Alica, iné bolo zažiť to na vlastnej koži.

– Vidiek býval vždy pokojným miestom, – nešťastne povedala stará mama. – A teraz? Nie sme tu ani dvadsaťštyri hodín, a už sa na nás valí neuveriteľná zmes: neskutočný spev, nezrozumiteľné výkriky, nemožná kliatba, nevyjasnené úmrtie a ktovie, čo ešte!

– Podme sa pozrieť na tetu Alicu, – navrhla som. – Možno spí a o ničom nevie.

– Pochybujem, – odvetila stará mama. – Ten spev musel zobudiť každého.